

Aile hekimliği disiplninde akademik yükselmeler ve doçentlik sınavları

Academic promotions in the discipline of family medicine and oral exams for associate professorship

İlhami Ünlüoğlu¹

Özet

Türkiye’de aile hekimliği uzmanlığı 1983 yılında Tababet Uzmanlık Tüzüğü’nde yer almış ve ilk uzmanlık eğitimi 1985 yılında başlamıştır. 1993 yılında Yüksek Öğretim Kurulu’nun üniversitelerde dahili tıp bilimleri bölümlerine bağlı olarak aile hekimliği anabilim dallarının kurulması ile ilgili kararı disiplinin akademik gelişiminde önemli bir kilometre taşı oldu. İlk anabilim dalının kuruluşunu, üniversitelerde uzmanlık eğitiminin başlaması ve akademik kadrolara atanmalar izledi. Doçentlik sınavlarında ilk başarılı sonuç 1996 yılında alındı. Disiplinin akademik kadrosu her yıl gelişerek güçlendi. Akademik kadronun gelişim sürecinde, jürilerin oluşumunda standardizasyon olmaması bu sınavların önemli sorunlarından biridir. Yıllar içinde disiplinin akademik kadrosunun sayıca artarak ve yükselerek gelişmesi bu sorunun çözümünde büyük rol oynadı. 01.06.2013 tarihi itibarı ile disiplinde doçent sayısı 92’ye ulaşırken; bu doçentlerin 20’si profesörlüğe atanmışlardır. Doçentlik unvanını kazananların çoğunluğu üniversitelerden (%79.4) olup; bu gruba Eğitim ve araştırma hastanelerinde çalışanlar (%13.0) ve birinci basamakta çalışanlar (%7.6) izlemektedir. Disiplinde doçent unvanı alan 92 akademisyenin 43’ü (%46.7) kadındır.

Anahtar sözcükler: Aile hekimliği, akademik eğitim, tıbbi uzmanlık.

Summary

Legislation of family medicine specialization took place in 1983 in Turkey and the first vocational training program started in 1985 in training and research hospitals. Establishment of family medicine departments at universities in 1993, according to the regulatory decision of the Board of Higher Education was an important milestone in the development of family medicine as an academic discipline. This development had been followed by residency training and appointment of academic positions in universities. The first successful results were taken in 1996 regarding promotion of associate professorship positions. Discipline was strengthened by developing academic staff each year. During the process of the development of academic staff, the formation of juries for evaluating applications of associate professorship was one of the major problems because of the lack of standardization. Over the years, increasing numbers of academic staff and the development of the discipline played a huge role in solving this problem. As of 01.06.2013, the number of associate professors reached to 92 and 20 of the associate professors among them appointed to professor degree. The majority of the associate professors are from universities (79.4%), and the second group are from training and research hospitals (13.0%), and 7.6% of them are from primary care. 43 of 92 (46.7%) associate professors were female in the discipline.

Key words: Family practice, academic training, medical speciality.

Ülkemizde 1891 yılında tercüme edilen bir kitapta ilk defa terim olarak karşılaşılan aile hekimliği, yaklaşık 90 yıl sonra (5 Temmuz 1983) Tababet Uzmanlık Tüzüğü’nde yer almıştır. Ülkemizin tıp tarihi incelendiğinde; 1947 yılında “Genel Tıp Uzmanlığı” adı ile sağlık merkezlerine uzman yetiştirmeyi hedefleyen eğitim girişimi olduğu, fakat bu girişimin sonuca ulaşamadığı görülmektedir. Bu girişimden sonra, 1984 yılında Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde kurulan ilk Aile Hekimliği Anabilim Dalı da gelişme gösterememiş ve kapatılmıştır.

Ülkemizde aile hekimliği uzmanlık eğitimi 1985 yılında Ankara, İstanbul ve İzmir’de eğitim hastanelerinde başladı. Uzmanlık eğitimi ilk yıllarda ana branşlarda rotasyonların tamamlanması esasına dayanıyordu. Eğitim almakta olanlar için akademik desteğin olmaması disiplinin önemli sorunlarından birisi idi.^[1-4]

Ülkemizdeki aile hekimliğinin gelişimindeki önemli kilometre taşlarından birisi, 16 Temmuz 1993 tarihinde Üniversiteler Arası Kurul’un (ÜAK) önerisi üzerine, Yüksek Öğretim Kurulu’nun (YÖK) üniversitelerde dahili tıp

¹⁾ Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Aile Hekimliği Anabilim Dalı, Prof. Dr., Eskişehir

bilimleri bölümlerine bağlı olarak aile hekimliği anabilim dallarının kurulması ile ilgili 12547 sayılı kararı oldu. YÖK'ün bu kararını takiben 17 Eylül 1993'te ilk Aile Hekimliği Anabilim Dalı Trakya Üniversitesi'nde kuruldu ve Sağlık Bakanlığı adına açılan 10 asistan kadrosu ile aynı yıl uzmanlık eğitimine başlandı. İlk kurulan anabilim dallarında kurucu başkan olarak halk sağlığı, iç hastalıkları, çocuk sağlığı ve hastalıkları, göğüs hastalıkları gibi diğer disiplinlerden akademisyenler görevlendirilmişti. Bu akademisyenlerimizin deneyimleri, destekleri ve sahiplenmeleri ile disiplinin gelişimine büyük katkıları oldu.^[1,2,4,5]

1993 yılında YÖK'ün ilgili kararı ile akademik gelişimin önünün açılması sonucu disiplin oluşumu yolunda büyük hız kazanıldı. Aynı yıl ilk anabilim dalı açılırken; 1994'te akademik kadroya ilk aile hekimliği uzmanının atanması ve sahada çalışmakta olan uzmanlardan ilk doçentlik başvurularının gelmesi önemli adımlar oldu. Akademik kadroya ilk olarak Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Aile Hekimliği Anabilim Dalı'na yardımcı doçent ataması yapıldı. Üniversite kadrosu ile ilk aile hekimliği araştırma görevlisi Nisan 1995 Tıpta Uzmanlık Sınavı ile Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde göreve başlamıştır.^[1,4]

1994 yılı sonunda İstanbul'da düzenlenen bir panelde yapılan sunumda belirtildiği üzere mevcut aile hekimliği anabilim dallarının sayısı yediye yükselmiş ve bunların ikisinin (Osmangazi ve Celal Bayar Üniversiteleri) başkanlığını aile hekimliği uzmanları yapmakta idi (Tablo 1).^[5]

7-8 Aralık 1995 tarihlerinde Ankara'da düzenlenen 2. Ulusal Aile Hekimliği Kongresi'nde katılımcılar arasında akademisyenliğe ilginin yüksek olması üzerine aile hekimliği özelinde yardımcı doçentliğe atanma ve akademik yükselme koşulları camiaya yayımlarla duyuruldu. Bu gelişme ve çalışmaların da etkisiyle üniversitelerde açılan anabilim dallarının ve yardımcı doçentliğe atanan aile hekimliği uzmanlarının sayısı artmaya başladı.^[5,6]

Tablo 1. Türkiye'de aile hekimliği disiplininin ilk 10 yardımcı doçenti

İsim	Yıl	Üniversite
Dr. İlhami Ünlüoğlu	1994	Osmangazi Üniversitesi
Dr. Fatih Özcan	1994	Celal Bayar Üniversitesi
Dr. Füsün Ersoy	1995	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Çağrı Kalaça	1995	Marmara Üniversitesi
Dr. Süleyman Görpelioğlu	1995	Kocaeli Üniversitesi
Dr. Okay Başak	1995	Adnan Menderes Üniversitesi
Dr. Esra Saatçi	1997	Çukurova Üniversitesi
Dr. Nezih Dağdeviren	1997	Trakya Üniversitesi
Dr. İsmail Hamdi Kara	2000	Dicle Üniversitesi
Dr. Ruşen Topallı	2000	Kocaeli Üniversitesi

Disiplinde akademik kadrolaşmanın başlaması ile, bilimsel yayınların önemi daha iyi fark edilmiş ve sonucunda bu dönemde aile hekimliği uzmanlarının bilimsel yayınlarında önemli gelişmeler olmaya başlamıştır. Disiplinin uzmanlarının uluslararası indekslerde (SCI-Exp.) ilk yayınları 1995 yılında olmuştur.^[7,8] Not ve derleme formatında olan bu yazıların yanı sıra aile hekimliği uzmanları tarafından SCI-Exp.'da ilk araştırma makalesi ve ilk editöre mektup ta 1997 yılında yayınlanmıştır.^[9,10]

Bu gelişmeler, disiplinin kendi bilimsel dergilerine gereksinimi ortaya koymuş ve ilk olarak; Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Aile Hekimliği Anabilim Dalı tarafından Yrd. Doç. Dr. Füsün ERSOY ve Yrd. Doç. Dr. Süleyman GÖRPELİOĞLU'nun editörlüklerindeki "Aile Hekimi-Family Physician" Dergisi Eylül 1995'de yayınlanmıştır. İkinci sayıdan sonra yayımına son verilen Aile Hekimi dergisinden sonra; Aile Hekimliği Uzmanlık Derneği'nin (AHUD) yayın organı olarak Mart 1997'de Dr. E. Zeynep TUZCULAR VURAL'ın editörlüğünde "Aile Hekimliği Dergisi" yayımlanmıştır. AHUD'un 2 Mart 1998 tarihli Bakanlar Kurulu kararı ile isminin başında "Türkiye" kelimesini kullanma iznini alması ile derginin ismi de "Türkiye Aile Hekimliği Dergisi" olmuştur. Bu yıllarda başlayan süreç giderek ivme kazanmış ve 2013 yılında düzenlenen 12. Ulusal Aile Hekimliği Kongresi'nde editörlüğünü aile hekimliği uzmanlarının ve aile hekimliği disiplininde görevli akademisyenlerin yaptıkları dergilerle ilgili oturum düzenlenmiştir. Bu dergilerin büyük çoğunluğu uluslararası indeksler tarafından izlenmektedir.^[1,4]

Doçentlik Sınavları

Aile hekimliği disiplininde ilk doçentlik başvurusu 1994 yılında olmuştur. İlk sınav jürisi; Genel Cerrahi'den iki, Psikiyatri, Kadın Hastalıkları ve Doğum ve Pediatrik Kardiyoloji'den birer profesörden kurulmuştu. Doçentlik sınavlarında ilk başarılı sonuç 1996 yılında alınmış ve aynı gün iki aile hekimliği uzmanı doçentlik unvanına hak kazanmışlardır. 1996 yılındaki bu jüride ilk kez Aile Hekimliği Anabilim Dallarında başkanlık yapmakta olan profesörler de görev almışlardı. O tarihten itibaren aile hekimliği disiplini "2001 yılı hariç" her yıl "en az bir olmak üzere" yeni doçentler kazanmıştır (Tablo 2).^[1]

Türkiye'de aile hekimliği doçent sayısı 2003 yılında 10'a, 2007 yılında 25'e, 2010 yılında 50'ye ve 24.05.2013 tarihinde ise 92'ye ulaşmıştır.

Kayıtlara göre; Aile hekimliği disiplininde 2012 yılı sonuna kadar doçentlik başvurusu yapan 104 hekim olmuş ve bunların 92'si doçentlik unvanını almışlardır. Başvuru yapmış diğer 12 adaydan; (01.06.2013 tarihi itibarı ile) üçünün başvuruları dosya değerlendirme aşama-

sındadır. Beş adayın sınav süreçleri (dosya ve sözlü) devam etmektedir. Kalan 4 aile hekimliği uzmanı ise; 1997-2010 tarihleri arasındaki son başvurularından sonra dosya ve sınav sürecine devam etmemişlerdir.

Doçentlik sınavları ile ilgili mevzuatta değişiklikler olmasına karşın; yayın aşamasını geçen bir aday 3 kez sözlü sınava girebilir. Disiplinimizin 92 doçentinin 63'ü (%68.5) ilk başvuruda doçentlik unvanına hak kazanmışlardır. 21 doçent (%22.8) ikinci sınavda, 8 (%8.7) doçent ise; üçüncü sınavda doçentliği hak kazanmışlardır.

Doçent Unvanı Kazanıldığında Görev Yerleri

Aile hekimliği doçenti unvanını kazanan 92 kişinin sınavda başarılı oldukları dönemde; 73'ü (%79.4) üniversitelerde/akademik kadrolarda, 12'si (%13.0) Sağlık Bakanlığı Eğitim ve Araştırma Hastanelerinde ve 7'si (%7.6) ise; üniversitelerin mediko-sosyal merkezleri de dahil olmak üzere birinci basamak sağlık hizmetlerinde çalışmakta idiler. Aile hekimliği doçenti unvanını kazanan 92 hekimin 90'ı aile hekimliği uzmanıdır.

Cinsiyete Göre Doçentlik

Ülkemizde kadın akademisyenlerimizin sayısı genel olarak artmakta olup; 2011-2012 öğretim yılında kadın akademisyenler profesörlerin %28.2'sini, doçentlerin ise; % 40.8'ini oluşturmaktadır.^[10] Disiplinimizde ise; doçent unvanı alan 92 akademisyenin 43'ü (%46.7) kadındır. İlk 50 doçentte kadın akademisyenlerin oranı %40.0 iken, bu oran 51-92. doçentlerde %54.8'e ulaşmıştır (Şekil 1).

Jüri Oluşumunda Yaşanan Sorunlar

Aile hekimliği disiplini için doçentlik sınavlarındaki en önemli sorun jürilerin oluşumu olmuştur. İlk yıllarda rotasyon yapılan anabilim dallarının öğretim üyelerinden oluşan jüriye, halk sağlığı anabilim dallarından üyeler de katılmışlardır. Aile hekimliği anabilim dallarının jürilerde temsil edilmesi ancak; 1996 yılında aile hekimliği anabilim dalı başkanlarının jüriye katılması ile olmuştur. Disiplinimizin ilk profesörünün 2005 yılında doçentlik jürisinde yer alması ve bu sürecin gelişerek devamı ile temsiliyetin önemi artmıştır.

Aile hekimliği jürilerine şimdiye kadar aile hekimliği uzmanları dışında; en çok Halk Sağlığı akademisyenleri (33 üye ile) yer almışlardır. Halk Sağlığı uzmanlarını sırası ile; İç hastalıkları (19), Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları (16), Enfeksiyon (7), Psikiyatri (6), Kadın Hastalıkları ve Doğum (5), Genel Cerrahi (3), Göğüs Hastalıkları (1) ve Nöroloji (1) anabilim dallarının profesörleri jüri üyesi olarak yer almışlardır.

Aile hekimliği profesörlerinin sayılarının artması ile 2012-2013 yıllarında kurulan 15 doçentlik sınav jürisinde; aile hekimliği anabilim dallarında görev yapmakta olan profesörler %75.3 oranında görev almışlardır. Diğer jüri üyeleri ise; İç Hastalıkları, Psikiyatri, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, Kadın Hastalıkları ve Doğum, Enfeksiyon ve Nöroloji disiplinlerinden olmuştur.

Doçentlik sınav sürecinin uzunluğu dikkate alındığında, profesörlüğe atanan bir akademisyenin doçentlik jürilerinde görev alması zaman almaktadır. Aile hekimliği profesörü olan 20 öğretim üyesinden atanma tarihlerine göre ilk 16 üye doçentlik sınav jürilerinde görev almışlardır.

Jüri üyeleri üniversitelere göre değerlendirildiklerinde; 01.06.2013 tarihine kadar aile hekimliği doçentlik sınavlarında 30 üniversiteden öğretim üyeleri jüri üyesi olarak görev almışlardır. Sınavlarda en çok Ankara Üniversitesi'nden (13 üye ile) akademisyenler görev alırken; bunu İstanbul Üniversitesi (8), Hacettepe Üniversitesi (6), Çukurova, Erciyes ve Eskişehir Osmangazi Üniversitelerinden ise beşer öğretim üyesi ile izlemişlerdir.

Tablo 2. Türkiye'de aile hekimliği disiplininin ilk 10 doçenti

İsim	Yıl
Doç. Dr. Süleyman Görpeliöğlu	1996
Doç. Dr. E. Zeynep Tuzcular Vural	1996
Doç. Dr. Füsün Ersoy	1997
Doç. Dr. İlhami Ünlüoğlu	1998
Doç. Dr. Okay Başak	1999
Doç. Dr. Dilek Güldal	2000
Doç. Dr. Mehmet Urgan	2002
Doç. Dr. İsmail Hamdi Kara	2002
Doç. Dr. Neşe Akın	2002
Doç. Dr. Hakan Yaman	2003

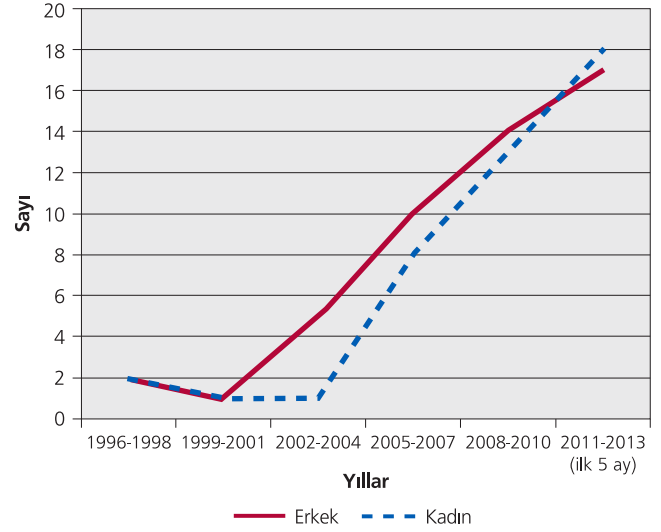
Tablo 3. Türkiye'de aile hekimliği disiplininin "aile hekimliği uzmanı" ilk 10 profesörü

İsim	Yıl
Prof. Dr. Süleyman Görpeliöğlu	2002
Prof. Dr. İlhami Ünlüoğlu	2004
Prof. Dr. Füsün Ersoy	2005
Prof. Dr. Okay Başak	2006
Prof. Dr. Dilek Güldal	2006
Prof. Dr. İsmail Hamdi Kara	2008
Prof. Dr. Hakan Yaman	2009
Prof. Dr. Hüseyin Avni Şahin	2009
Prof. Dr. Zekeriya Aktürk	2010
Prof. Dr. Nezih Dağdeviren	2011

Disiplinin doçentlik unvanı kazanan 92 üyesinin (01.06.2013 tarihi itibarı ile) 20'si profesörlüğe atanmışlardır. Disiplinin profesörlerinde kadın akademisyen oranı %30.0'dur. Bu oranın doçentlik oranından farklı olmasının değerlendirilmesinde "Profesörlüğe atanma koşulları arasında üniversitelerde çalışıyor olmak"da dikkate alınmalıdır (Tablo 3, Şekil 2).

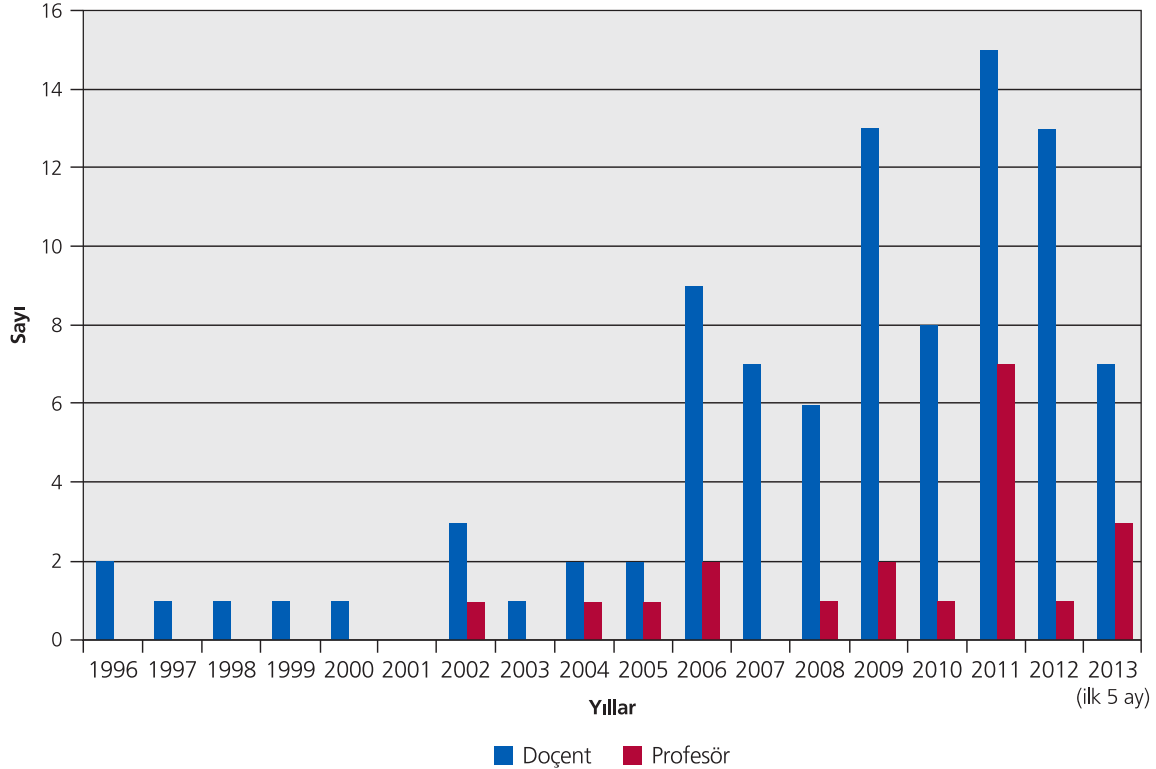
Güncel Mevzuata Göre Yardımcı Doçentlik ve Doçentlik Başvuru Koşulları

Ülkemizde Yardımcı Doçentliğe atanma, 2547 Sayılı Yasanın 23. Maddesi'ne göre olmakta ve bu uygulamada; "Bir üniversite biriminde açık bulunan yardımcı doçentlik, isteklilerin başvurması için rektörlükçe ilan edilir. Fakültelerde ve fakültele bağlı kuruluşlarda dekan, rektörlüğe bağlı enstitü ve yüksekokullarda müdürler; biri o birimin yöneticisi, biri de o üniversite dışından olmak üzere üç profesör veya doçent tespit ederek bunlardan adayların her biri hakkında yazılı mütalaa isterler. Dekan veya ilgili müdür kendi yönetim kurullarının görüşünü de aldıktan sonra önerilerini rektöre sunar. Atama, rektör tarafından yapılır" diye belirtilmektedir. Yardımcı doçentler bir üniversitede her seferinde ikişer veya üçer yıllık süreler için en çok 12 yıla kadar atanabilirler. Her atama süresi sonunda görev kendiliğinden sona erer.

Şekil 1. Aile hekimliğinde doçentlerin cinsiyete göre dağılımları.

12 Ağustos 1986 tarihli Kanun Hükmünde Kararname'nin 260/7 maddesinin 18 Haziran 2008 tarihinde yeniden düzenlemesi (5772/3 madde) ile; Üniversiteler, yardımcı doçentlik kadrosuna atama için bu maddede aranan asgari koşulların yanında, Yükseköğretim Kurulunun onayını almak suretiyle, münhasıran bilimsel kaliteyi artırmak amacıyla yönelik olarak, bilim disiplinleri arasındaki farklı-

Şekil 2. Aile hekimliği disiplininde yıllara göre yeni doçentler ve profesörler.

lıkları da göz önünde bulundurarak, objektif ve denetlenebilir nitelikte ek koşullar belirleyebilmektedirler.^[12]

Doçentlik Sınavları

Doçentlik sınavları ile ilgili koşullar “Doçentlik Sınav Yönetmeliği” ile belirlenmiştir. Buna göre; “Doçentlik sınavı, Üniversitelerarası Kurul’ca belirlenen ve Yükseköğretim Genel Kurulu tarafından onaylanan alanlarda açılır. Bu alanlar, her yıl Ocak ayında güncellenmiş olarak Yükseköğretim Kurulu’nun internet sitesinde yayımlanır. Doçentlik başvurusu, Nisan veya Ekim ayları içinde, Üniversitelerarası Kurulun belirleyeceği bir tarihe kadar yapılır. Üniversitelerarası Kurul’ca bir tarih belirlenmemesi halinde, başvurular, Nisan veya Ekim ayının onbeşinci günü başlayıp, en geç ilgili ayın son çalışma günü mesai saati bitimine kadar devam eder.”^[13,14]

Doçentliğe atanma 2547 Sayılı Yasa’nın 25. Maddesi’ne göre olmakta ve bu uygulamada; ”Bir üniversite biriminde açık bulunan doçentlik kadrosu, rektörlükçe, isteklilerin başvurması için ilan edilir. Müracaat eden adayların durumlarını incelemek üzere rektör tarafından varsa biri ilgili birim yöneticisi, en az biri de o üniversite dışından olmak üzere üç profesör tespit edilir. Bu profesörler, adaylar hakkında ayrı ayrı mütalaalarını rektöre bildirirler. Rektör, bu mütalaalara dayanarak, üniversite yönetim kurulunun görüşünü de aldıktan sonra atamayı yapar. 12 Ağustos 1986 tarihli Kanun Hükmünde Kararname’nin 260/7 maddesinin 18 Haziran 2008 tarihinde yeniden düzenlemesi (5772/5 madde) ile; “Üniversiteler, doçentlik kadrosuna atama için, Yükseköğretim Kurulunun onayını almak suretiyle, münhasıran bilimsel kaliteyi artırmak amacıyla yönelik olarak, bilim disiplinleri arasındaki farklılıkları da göz önünde bulundurarak, objektif ve denetlenebilir nitelikte ek koşullar belirleyebilirler.”^[12]

Aile hekimliği ülkemizin genç disiplinlerinden birisi olarak akademik kadro gelişiminde uzun bir süreci yaşayarak gelişmeler sağlamış ve disiplinin kendi akademik yükselmelerini denetleyebilecek noktaya ulaşmıştır. Önümüzdeki dönemde bu gelişmelerin ivme kazanarak ve gelişerek süreceği beklenmektedir.

Kaynaklar

1. Ünlüoğlu İ. Aile hekimliğinin tarihçesi ve gelişimi. In: Ünlüoğlu İ, Yıldırım Kaptanoğlu A, Özer C, editors. Aile sağlığı yönetimi. İstanbul: TAHEV Yayınları; 2012. p. 1-8.
2. Ünlüoğlu İ, Ünalacak M. Türkiye’de aile hekimliği disiplininin hızlı gelişen yönü: akademik yapılanmanın 15. yılında kadronun gelişimi ve yaşanan bazı sorunlar. *Türk Aile Hek Derg* 2008;3:163-6.
3. Ünlüoğlu İ. Türkiye’de aile hekimliği disiplinin gelişimi. *PRN Aile Hekimliği Dergisi* 2008;33:425-9.
4. Ünlüoğlu İ, Çelik M. Türkiye’de aile hekimliğinin gelişimi, In: Bozdemir N, Kara İH, editors. Birinci basamakta tanı ve tedavi. Adana: Nobel Kitabevi, 2010. p. 9-17.
5. Ünlüoğlu İ, Çağlayaner H. Aile hekimliğinde oluşan akademik gelenek ve gelecek. *Aile Hekimliği Dergisi* 1997;1:46-9.
6. Özkömür ME, Ünlüoğlu İ, Özcan F. Ülkemizde aile hekimliğinin geçmiş ve akademik geleceği. *Deniz Tıp Bülteni* 1996,1:8-14.
7. Kalaca Ç, Akın A. The issue of sex selection in Turkey. *Hum Reprod* 1995;7: 1631-2.
8. Görpelioglu S, Korkut F, Aytakin F. Family practice in Turkey. *Fam Pract* 1995;12:339-40.
9. Özcan F. Family planning in Isparta. *J Biosoc Sci* 1997;29: 509-10.
10. Topalli R. Family medicine in Turkey. *Fam Pract* 1997;14:262-2.
11. Kadın akademisyenlerin sayısı artıyor, işte istatistikler. <http://www.egitimtercihi.com/universiteler/6402-kadin-akademisyenlerin-sayisi-artiyor-iste-istatistikler.html> /Erişim tarihi 02.06.2013.
12. 2547 Sayılı Yükseköğretim Kanunu. Kabul Tarihi: 4/11/1981. Yayımlandığı Resmî Gazete 6/11/1981 Sayı: 17506.
13. Üniversiteler Arası Kurul Doçentlik sınav yönetmeliği www.uak.gov.tr/yonetmelikler/docentliksinavi.pdf Erişim tarihi 02.06.2013.
14. Üniversiteler Arası Kurul Doçentlik sınav yönetmeliği sağlık bilimleri temel alanı www.uak.gov.tr/temelalan/A_tablo10.pdf Erişim tarihi 02.06.2013.

Geliş tarihi: 13.06.2013

Kabul tarihi: 02.07.2013

Çevrimiçi yayın tarihi: 12.07.2013

Çıkar çakışması:

Çıkar çakışması bildirilmemiştir.

İletişim adresi:

Prof. Dr. İlhami Ünlüoğlu

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi

Aile Hekimliği Anabilim Dalı

e-posta: iunluog@ogu.edu.tr